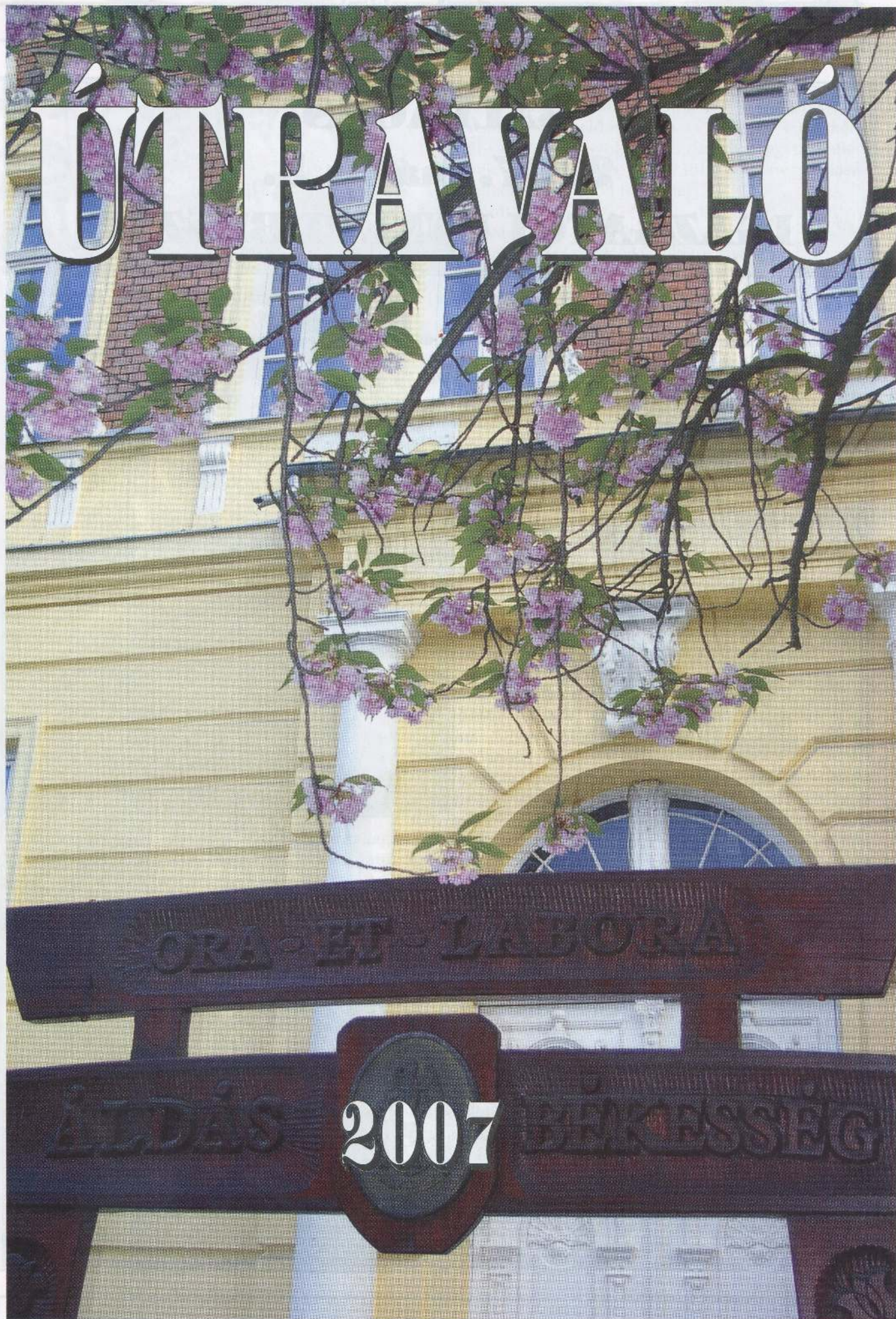

ÚTRAVALÓ

CREPES LABORUM

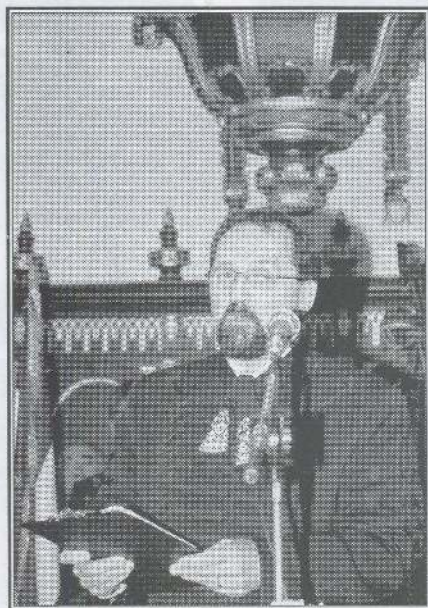
2007

ADAM

BERGESSIG

BALLAGÁS 2007. május 5. IGAZGATÓI ÜNNEPI BESZÉD

*"Az esőt felszárítani úgysem tudod,
A szelet megfordítani úgysem tudod.
Az álmot meg nem álmodni úgysem tudod."*

Minden osztály énekelte tegnap este Máthé Péter egykori dalát, melyet folytathatnánk azzal, hogy *"Az időt megállítani úgysem tudod."* Mégis gyakran teszünk kísérletet arra, hogy befolyásoljuk az Isten által a teremtett világhoz rendelt, számunkra sokszor érthetetlen, sokszor kellően meg nem becsült, ki nem használt, sőt elpazarolt koordinátát: az **IDŐT**. Biztos vagyok benne, kedves diákjaink, hogy nem tudnánk megegyezni, mit is tegyünk az idővel, ha most erre lehetőségünk nyílna: előre tekerjük-e az idő kerekét két hónappal, hogy túl legyünk mindenfajta érettségien, vagy egy-két évvel visszatekerjük, hogy tovább tartson a gondtalan gimnáziumi évek sora, esetleg megállítsuk, vagy netalán hagyjuk a maga megszokott rendjén telni? Vajon ki hogy döntene? **Te személy szerint hogyan döntenél?**

Ezzel a gondolattal és kérdéssel

köszöntelek benneteket, kedves 12. évfolyamos tanulóink, ballagási ünnepi istentiszteleteken. Köszöntöm osztályfőnökeiteket és tanáraitokat, akik itt vannak veletek. Köszöntöm Szüleiteket, testvéreiteket, az egész kiterjedt rokonságot, és minden kedves vendéget, aki megtisztelte jelenlétével a Lévay 2007. évi ballagási ünnepségét.

Ballagási tarisznyátokba, engedjétek meg, hogy egy-egy útravaló gondolatot tegyek szülőként, tanárotokként, igazgatóként azok mellé a tényleges vagy jelképes útravalók mellé, amelyek már benne vannak. Ahogy elnézem a tarisznyánkat, most is gazdag útravalót kaptatok. Amikor kezembe vettem a meghívótokat és igyekeztem ráhangolódni erre az ünnepi alkalomra, sokféle gondolat kavargott bennem. Fellelevenítettem az elmúlt négy vagy hat együtt töltött évet a felvételi előkészítőtől az éretlen táboron át a tanévnyitók és tanévzárók sokaságán keresztül a szalagavatóval bezárólag, de visszaemlékeztem az elmúlt 18-19 esztendőre is, amikor szüleitekkel együtt

vártuk megszületésüket, első mosolyotokat, első bizonytalan lépéseket. Aztán kézen fogva óvodába, majd iskolába kísértünk benneteket, "és az évek szálltak mint a percek", s most az érettségi előtt hasonló érzés kerít bennünket hatalmába, mint amikor elengedtük kezeteiket, és tétován megtették az első önálló lépéseiket....

Szüleitekként és tanáraitokként mennyi mindent elmondtunk nektek, mennyi mindent igyekeztünk

szönöm azt, hogy részei voltatok közösségünknek, értékeitekkel gyarapítottátok a Lévay nagy családját! Ha néhányattal az utolsó napokig hadakozunk is, tudnunk kell, hogy szeretünk titeket, és értékeket hordozó, értékes fiataloknak tartunk benneteket!

Szüleitek és tanáraitok szeretetét és az értékeiteket tegyétek hát a ballagási tarisznyába!

Minden osztály igyekszik kifejező idézetet ta-

lálni a ballagási meghívóra. Idézetében visszatükröződik az, amit fon-

tosnak tart. A mi életünk és munkánk rajtatok keresztül ezekbe az idézetekbe is beépül. Tükörként szolgál. Nézzünk bele egymás után ebbe a négy tükörbe - a négy választott idézetbe!

12.A osztály

"Az idő múltával egyre kevésbé bánjuk, amit megtettünk, de amit nem tettünk meg, arra soha sincs vigasz."

(Sydney J. Harris) 12.A

Nagyon bölcs idézetet választottatok, kedves 12.A-sok! Ti is éreztétek ezen keresztül azt, amit a Prédikátor könyve 3. részében olyan csodálatosan fogalmaz meg: *"Mindennek megszabott ideje van, megvan az ideje minden dolognak az ég alatt."*

Ha nem tudunk élni a rendelt idővel, a megszabott idővel, akkor elmulasztunk valamit, amire soha sincs vigasz. Pál apostol az Efézusiakhoz írt levelében az alkalmas időről így ír:

"Jól vigyázzatok tehát, hogyan éltetek; ne esztelenül, hanem bölcsen, kihasználva az alkalmas időt, mert az idők gonoszak."

Kedves 12.A-sok! -de vonatkozik ez a többiekre is: tegyétek a ballagási tarisznyátokba, szüleitek és tanáraitok szeretete és az értékeitek mellé az alkalmas idő felismerésének bölcsességét (vagy leg-

megtanítani nektek, mennyi mindent igyekeztünk elétek élni, hiszszük, hogy többnyire követendő példaként és nem elkerülendő élethelyzetként.

Nem tudunk sok újat mondani, de nem is kell! Úgy éreztem, itt az ideje, hogy ne újabb tanácsokat adjunk, hanem azt vegyük számba, hogy mi mit kaptunk tőletek, mi mivel gazdagodtunk rajtatok keresztül?

Ezt fogom öt rövid gondolatba összefoglalni és a ballagási tarisznyátokba útravalóként elhelyezni.

Fogadjátok szeretettel!

Az első gondolat szóljon mindenkinek: **Köszönöm nektek, kedves diákjaink és kedves fiaim, hogy meggazdagítottátok életünket! Kö-**

alább az erre való törekvést), valamint az elszántságot a cselekvésre az alkalmas időben.

Köszönöm egyúttal Bacsóné Szabó Renáta osztályfőnök asszony áldozatos munkáját.

12.B osztály

Kedves 12.B-sek! Ti szigorúbbak voltatok magatokkal szemben – Juhász Gyula 1924-ben írt Prolóógus versében így fogalmaz erről:

*"Lehet, hogy gyenge néha még a hangunk
Lehet, hogy léptünk még bizonytalan,
De indulunk, a szépet, jót akarjuk,
S érezzük, hogy hitünknek szárnya van."*

(Juhász Gyula: Prolóógus, 1924) 12.B

Ezt a strófát Juhász Gyula így vezeti be: *"Még fiatal e gárda, ó de nekünk a fiatalság ritka, drága kincs"*.

Mielőtt a tarisznyátokba kerülne az útravaló, engedjétek meg, hogy szüleitekhez szóljak.

Kedves Szülők!

Tekintsünk erre a fiatal csapatra, mely számotokra, számunkra gyermekeinken keresztül ritka drága kincset jelent! Köszönöm a szülők bizalmát, amellyel ránk bízta gyermekeiket! Köszönöm a Szülők támogatását, szeretetét, azt, hogy sokan sajátjuknak érezték és érzik a Lévyt, hiszen sokat tettek érte. Több szülőttől elköszönünk, mert gyermekeik közül már nem járhatnak többen a Lévyba. Őrizzenek

meg bennünket jó emlékezetükben. De szép számban vannak olyanok is, akikkel tovább folytatódik közös munkánk, kisebb gyermekükön keresztül.

Kedves 12.B-sek! Tegyük a tarisznyátokba a szép és a jó szeretetét és vágyát és a hitetek szárnyat adó erejét.

És azt is tegyük hozzá, hogy csak **néha** gyenge a hangotok, legtöbbször nagyon is hangosak vagytok.

Képviseljétek a szépet és a jót hangosan a világban, hiszen a silánynak és értéktelennek körülöttünk nagyon is hangos marketingje van! Elkél tehát a hangos reklám a szépek és a jónak is! Erről ne feledkeztek meg!

Köszönöm Szűcsné Bottka Krisztina osztályfőnök asszony gondoskodó szeretetét.

12.C osztály

Kedves 12.C-sek! Egy gyönyörű Wass Albert-idézetet választottatok a Gyökér megmarad című verséből:

*"Míg Isten a mi menedékünk,
És hűség minden fegyverzetünk,
Addig félnünk nem szabad:
Mert a gyökér az megmarad!"*

(Wass Albert) 12.C

Önmagukért beszélnek ezek a sorok, legszívesebben azt mondanám, hogy így ahogy van, tegyük a tarisznyába. Mégis ki kell egészíteni egy gondolattal: nem természetes, hogy megmarad hitbeli és nemzeti gyökereink. A gyökereink megmaradásának van előfeltétele: "Míg Isten a mi menedékünk, És hűség minden fegyverzetünk," addig re-

Iskolánk végzős kitüntetettjei: Lénárt Attila, Balajthy András, Páll László, Hornyák Dávid, Uher Ágnes, Majoros Judit, Borbély Anna

ménykedhetünk a megmaradásában. De van következménye is, mert ez nem automatikusan, nem önmagától marad meg, hanem ezért nektek is tennetek kell.

Néhány sorral korábban Wass Albert ezt írja:

*"Élünk ma is, ahogy lehet,
s magyar szívünk szeretetével
Isten-hitiünk szent erejével
őrizzük ezt a gyökeret!"*

Nos kedves tanulóink! Ez a feladat vár rátok, magyar szívetek szeretetével és istenhitetek erejével őrizni azt a gyökeret, amely ide köt benneteket magyar nemzetünkhöz a Kárpát-medencébe. Tegyük ezt a tarisznnyába útravalóul!

Köszönöm Dr Kóczi Rozália osztályfőnök asszony tanulóit formáló szeretetét.

Gyökereitek ide kötnek a Lévayhoz is. Egyik ballagó társatok néhány nappal ezelőtt azt mondta, hogy azért sajnálja, hogy véget érnek a gimnáziumi évek, mert többé már nem lesz lehetősége öregbíteni az iskola hírnevét. Szeretném bennetek megerősíteni, hogy ezek a lehetőségeitek csak most kezdődnek igazán:

- Ha becsülettel helytállsz az egyetemen-főiskolán, ezzel a Lévay hírnevét is öregbíted.
- Ha helyes értékeket képviselsz, és szólni mersz az igazság mellett, ezzel a Lévay hírnevét is öregbíted.
- Ha nem szégyenled keresztyén hitedet, és ezzel is építed a körülötted lévő közösségeket, ezzel a Lévay hírnevét is öregbíted.
- Ha nem feledkezel meg az életben szüleidről, tanáraidról és azokról, akik útra indítottak, ezzel a Lévay hírnevét is öregbíted.

12.D osztály

Kedves 12.D-sek! Egyszerű, de sokatmondó idézetet választottak Pázmány Pétertől:

*"Nemes szép élethez
Nem kellene nagy cselekedetek
Csupán tiszta szív
És sok, sok szeretet."*

(Pázmány Péter)

Azt kívánom nektek, hogy legyen nemes szép életetek: legyetek és maradjatok tiszta szívűek, és maradjon meg szívetekben a szeretet. Isten iránti szeretet és egymás iránti szeretet.

Tegyük a tarisznnyánkba a tiszta szív iránti vágyakozást és a szeretetet.

Köszönöm Dóka Erzsébet osztályfőnök asszonynak, hogy ezt a tiszta szívét és szeretetét munkálta közöttek.

Nos Kedves Tanulóink! Nézzük meg végezetül, mi is van a tarisznnyánkban:

- Ott van egy Újszövetség - válják életetek zsinórmértékévé a Szentírás.
- Ott van iskolátok képe, hogy ne felejtsetek el, hova tartoztok.
- Ott van szüleitek és tanáraitok szeretete.
- Ott vannak értékeitek.
- Az alkalmas idő felismerésének bölcsessége.
- Elszántság, hogy cselekedjete az alkalmas időben.
- A szép és a jó szeretete és vágya
- A hit szárnyat adó ereje.
- Nemzeti és keresztyén gyökereink megőrzésének vágya.
- Tiszta szív és a közösségépítő szeretet.

Kedves Tanulóink! Gazdag útravaló! Vigyétek magatokkal, rendez-

gessétek, gyarapítsátok és használjátok az előttetek álló években.

Hiányzik-e valami belőle? Talán mégis kimaradt belőle valami. Utoljára ezt tegyük bele:

- Kitartást, megfontoltságot, érettséget, türelmet, egy kis szerencsét és sikert az érettségire!
- Kössük be a tarisznnyát egy olyan szalaggal, amelyen ez áll: a **Lévay visszavár!** Vezessen bármerre utatok, tudnotok kell, hogy az alma mater ajtaja mindig nyitva áll előttetek! Térjete vissza, osszátok meg örömeiteket, bánataitokat velünk, bátorítsátok bennünket!

A 2007. esztendő a Magyarországi Református Egyház a közösségek évének nyilvánította. 2005- a család éve után a közösségek fontosságát kívánta ezzel egyházunk hangsúlyozni. Ezzel az útravalóval menjete el és építsetek egészséges és értékes közösségeket: egészséges családot, baráti közösséget, értékes munkahelyi közösséget, azért, hogy ezen keresztül is *"magyar szívünk szeretetével, istenhitünk erejével őrizzük gyökereinket."* Magyarként itt a Kárpát-medencében.

Isten áldjon és segítsen meg ebben benneteket!

Abrám Tibor
Igazgató

MOST BÚCSÚZUNK ÉS ELMEGYÜNK...

HÁLA ÉS HŰSÉG

Tisztelt ünneplő gyülekezet! Tisztelt esperes úr, igazgató úr, kedves tanáraink és szüleink, ballagó diák-társaim!

A Példabeszédek könyvében olvashatjuk:

"Mert ezer esztendő előtted anyyi, mint a tegnapi nap, amely elmúlt mint egy óráltásnyi idő éjjel".

(Zsolt.90-4)

Ez a bibliai igé azt mutatja meg, hogy Isten előtt milyen relatív az idő. Természetesen mi, 12.-es diákok és szüleink valamint tanáraink nem szemlélhetjük ilyen isteni látásmóddal a mögöttünk lévő éveket.

Hat illetve négy éve mint elsősök álltunk itt, néztük az akkor hatalmasnak tűnő végzősöket s számunkra lehetetlennek látszott, hogy egyszer mi is elhagyjuk az iskolát. Az évek során azonban csak azt vettük észre, hogy az ismerősök és barátok közül egyre többen tűnnek el és az egykori nagyok szerepét mi vettük át. Amikor már a fölöttünk lévő osztály ballagott, akkor tudatosult bennünk, hogy sokkal több van mögöttünk mint előttünk. Rádöbentünk arra, hogy mi vagyunk a negyedikesek és a hetedikesek felnőttként néznek ránk. Hol van már az az idő, amikor kis elsősként a mi fegyelmezésünk okozta a legnagyobb problémát tanárainknak? Gyerekekből fiatal felnőttek lettünk, akik a szórakozás és a sok buli mellett egyre többet forgatjuk a tankönyveket s egyre többször foglalkozunk a továbbtanulás és a pályaválasztás kérdéseivel.

Most itt állunk tarisznyával a válnunkon. Vajon mit vihettünk magunkkal a mesebeli pogácsa helyett jövőre utunkra, mit kaptunk iskolánktól, melynek mára minden folyosója és tanterme emlékeket hordoz? Valószínűleg életünk legfontosabb éveit, hisz itt fejlődött ki lévays öntudatunk, melynek szeres része az Istenbe vetett hit, nem-

zetünk szeretete a határokon innen és túl, a magyarság kultúrájának megőrzése és a református hagyományok fenntartása, utódainknak való továbbadása. Az iskola nyújtotta szellemi táplálék segített nekünk abban, hogy a mai túlzott liberális és énközpontú világban saját egészséges értékrend és gondolkodásmód alakuljon ki szívünkben.

Emberség, hit és mások megbecsülése, mindezek ma már nem divatos eszmék, mi mégis ezt visszük útravalóul.

Bár a hat, illetve négy év alatt sokat lázadtunk és számtalanszor megfordult a fejünkben, hogy bárcsak vége lenne már az iskolának, most legtöbbször bűntudat és szomorúság és ijedtség tölt el. Félelem az újtól és ismerlentől, szomorúság, hisz itt kell hagyni a barátokat, a kollégiumot a menzát, a tanárainkat, a portásfülkét s nincs több osztálykirándulás, Lévy-bál, csendesnap... Talán éppen mostanra értettük meg, hogy tanáraink nemcsak fegyelmezni, rendreutasítani akarnak bennünket, hanem éppen az Iskola

utáni életre akartak felkészíteni bennünket.

Utolsó szavaim két olyan erényről szólnak, melyeket ma már nem szokás elismerni: **Hála és Hűség.** Legyünk hálásak Istennek, szüleinknek, nevelőinknek, de barátainknak is az együtt töltött évekért és maradjunk mindig hűségesek Istenhez és a Hazához. Ma elhagyjuk

az iskolát, de sose feledjük, hogy honnan jöttünk s hová megyünk.

Balajthy András

12.b

ÚTRAVALÓ

EMLÉKTÖREDÉKEK A 12. A-NAK...

"Kell még egy szó, mielőtt mennél, kell még egy ölelés, ami végig elkísér..."

Nagyon sokáig halogattam ezen gondolataim papírra vetését, mert tudtam azt, hogy az utolsó betű leírásával végleg pont kerül egy hosszú, 6 éves közös fejezet végére és ahogy életetek lapjai tovább peregnek majd, már más kéz, más tintával hagyja rajta nyomát a következő oldalakon. S ez jól van így, még akkor is, ha most mindannyian szívesen időznénk még a megszokott soroknál, kereteknél.

Az elmúlt hat év sok örömet és derűs perceket tartogatott a számunkra, elég, ha az osztálykirándulásokra és éjszakáira, a "ropicsörgetős" színház - és mozilátogatásokra vagy a felejthetetlen kampányfilm forgatásra gondolunk. Ha számba venném a közös kalandokat, a másik három osztályfőnök visszaemlékezéseinek nem is jutna hely, de mi azért tudjuk, ami tudunk, ugye?

S ott voltak még a szokványos iskolai napok, közétek csöppenve ezek is életségűek és vidámak lettek még akkor is, ha néhány tanár - köztük néha én is - nem akartak mindig nevetni. Olyan jó volt ezeket együtt átélni, miközben sokszor megtiszteltetek bizalmatokkal, bevontatok a "játékba", a beszélgetésekbe, elmondtátok gondjaitokat, örömeiteket, kérdeztetek - okosan vagy bután - vagy csak rám mosolyogtatok és észrevétlenül teltek az évek, s ti szép lassan cseperedtetek. De az éremnek mindig van egy másik oldala is. Ha őszinték akarunk és tudunk lenni egymáshoz, bevallhatjuk azt is, hogy sokszor embert próbáló volt élni a 12. A-ban, (nem hiába a drasztikus létszámcsökkenés!) s mi is kívánczotunk vagy kívántuk egymást máshová. Sok elégedetlen hang, durcizás, "nem szeretlek, és nem figyelek rád"- megnyilvánulás közepette éltétek, éltük

a hétköznapjainkat, csatáztunk lényeges és lényegtelen kérdésekben, megbántódtatok és megbántottatok egymást /vagy engem és az a megannyi szúrós nézés, amivel (még a legártatlanabbak is), büntettetek, ha valamivel elégedetlenek voltatok. Mégis együtt maradtunk és egy-

bántotok és mégis távol maradtam ahhoz, hogy megismerjem vagy megtudhassam, hogy mi is volt a viselkedésetek hátterében. De nem lehettem úgy a barátotok, mint valaki az osztályból. És sokat vártam tőletek, nem számolva azzal, hogy olykor már az is komoly teljesít-

másnak maradtunk meg: ti tizennyolcan és én, aki hol jobban, hogy kevésbé olvadtam bele a kis csapatotokba - gondoljatok csak a 7. osztályos fényképekre. : "Az idő, amit a rózsádra vesztegettél, az teszi olyan fontossá a rózsádat". - mondja a róka a kis hercegnek, és írom most én is nektek.

Fontosak vagytok és maradtok nekem, mert minket egymásnak szelídített meg az élet. Most az elválás pillanatában szeretném még egyszer tudatosítani bennetek, hogy mindvégig őszintén szerettelek titeket és a rossz vagy kevésbé sikerült dolgokért vállalom veletek a "bűnrészességet". Az "első osztály, első szerelem" hevében valószínűleg én is elkövettem mindazt a hibát, amit csak ember elkövethet. Túl közel engedtelek titeket magamhoz, ahhoz, hogy nagyon fájjon, ha meg-

mény volt tőletek, ha duzzogva is, de befogtátok a szátokat vagy csak pár keresetlen megjegyzéssel intéztetek el - és pl. nem szidtátok a felmenőimet. Mert tudom én, hogy nem is olyan könnyű kamasznak lenni, csak hát, ha az embernek egy elfogadható osztálya van, mindjárt egy egészen rendkívülit szeretne... no és ugye nem feltétlenül kell titeket más osztályokkal összehasonlítani! :

Csak mire rájöttem ilyen bölcsességekre, **elszállt ez a pár esztendő**, ami nem a mérgelődésre, a bántások magunkkal cipelésére, a kényszerrel és kinnal való tanulásra vagy esetleg a személyválogató szeretetre adatott, hanem amit az **ÚR Isten a jókedvre, egymás segítésére, a hibák és bántások nagyvonalú megbocsátására, a vállvetve való küzdelemre és a mindenkit átölel-**

ni kész szeretetre szánt.

S mivel az idő kerekét visszaforgatni már nem tudom (bár érdekes lenne eljátszani a gondolattal, milyen is lenne, ha a mostani fejfel újraélhetnénk az elmúlt éveket...) azt kívánom nektek, hogy tanulva a közös hibákból, építve a közösen megszerzett tapasztalatokra és öröme, Istenbe vetett hittel, szeretettel, hűséggel, bölcsességgel felfegyverkezve induljatok a "nagybetűs életbe"! Használjátok és gyarapítsátok az itt megszerzett tudást, legyen mindig időtök a barátaitokra és egy mosolyotok vagy kedves szavatok a többi ember felé! **Nézzetek időnként**

fölfelé és befelé, mert hiába sugall a világ mást, a legjobb tanácsok Istentől jönnek! És ne felejtsetek el emlékezni...

"Azt kívánom, hogy bátran nézz szembe életed feladataival és a próbákkal, amelyeknek kitesz.

Amikor pedig súlyosnak érzed keresztedet és a csúcsot meredeknek, ahova az út vezet,

pontosan akkor növekedjen meg benned a remény és a bizalom.

Ilyenkor jussanak eszedbe azok az évek, amikor melletted volt Isten kegyelme és öröme,

és volt igaz barát, aki reményt adott.

A múlt erőt ad arra, hogy kivárdad a vihar elmúltját és a felhők elvonulását. Így lesz elég erő és idő,

hogy a magad hegyesúcsára feljuthass.

Barátodban az Isten Fia mosolyog rád!

Maradjon meg benned ez a biztos tudás mindörökre,

s akkor megtalálász mindent,

amire vágyódsz, és ami boldoggá tesz."

/ír áldás/

Szeretettel:

Bacsóné Szabó Renáta

osztályfőnök

12. A osztály

Matematika/ informatika speciális és általános tantervű

Osztályfőnök: Bacsóné Szabó Renáta

Ábrám András

Amriskó Zsolt

Anger Tímea

Bélteki Péter
Bálint

Csáki Fruzsina
Erzsébet

Farkas Dóra

Fekete Orsolya

Ignác Éva

Izsó Balázs

Jáborcsik Levente

Kovalcsik Gergely

Molnár Tímea

Papczun Petra
Judit

Pető Csilla

Seszták Adrienn

Szabó Zsófia Sára

Takács Adrienn

Uzsoki András

**"...LÉGY VIRÁG, LÉGY VIGASZ!
LEGYEN LELKED SZABAD, HANGOD IGAZ..."
(BABITS MIHÁLY)**

Utolsó osztályfőnöki óra... Búcsúóra... Utoljára ültök így együtt a teremben a megszokott rendben. És most néztek rám vára-
kozón, ünnepi díszben... Mit lehet ilyenkor mondani?

Három éven keresztül, míg osztályfőnökököt voltam, sokszor sokat beszéltem olyan dolgokról, melyeket fontosnak tartok ahhoz, hogy hitem szerint úgy induljatok el a nagybetűsbe, hogy mindig legyen mit előhúzni az úti tarisznátyókból. Napok óta készülök erre az alkalomra, napok óta beszélgetek veletek magamban. Ez az utolsó alkalom, hogy itt ültök velem szemben, figyeltek rám, és én beszéd közben megkapaszkodhatok a szemetekben. A figyelő, az okos, a kíváncsi, a várakozó, a szeretetteljes, a kérdő, a szomorú, a megkönnyebbüléssel teli szemekben...

Mit is mondhatnék? Köszönetet mindenképp. Ezekért a szemekért, a beszélgetésekért, az együtt töltött iskolai és iskolán kívüli élményekért, a barátságért, emberségért, hogy én is tanulhattam tőletek, hogy meggazdagítottatok, hogy jó volt tanárként veletek együtt élni.

Köszönetet mondhatok a bizalomért, amellyel fordultok felém, a rám bízott gondolatokért, a jóízű beszélgetéseitekért, a jókedvetekért. Véget vetni valaminek, búcsút venni egymástól mindig nehéz. Gazdag, mozgalmas hat évet tudhattok magatok mögött. Cseperedésnek induló kamaszkorotok minden nehézségét egymás mellett éltétek át, közben segítettétek

egymást, megosztottátok terheiteket. Jóban- rosszban együtt voltatok, sokszor vitáztatok, néha sírtatok, volt, hogy haragudtatok, de tudtátok, ha beléptek az osztályba, lesz, aki meghallgat, aki segít. És hogy mindig van megoldás. Lehet, hogy sértettségek, fájdalmak feledésbe merülnek, és a szép emlékek még szebbé válnak. Most le kell zárni életetek e szakaszát, és a hön áhított felnőtt életbe léptek...

A ballagó tarisznyátokba én is készítettem útravalót: ígeversekkel és személyre szóló búcsúüzenetekkel teleírott kis kártyákat, melyekben benne van az elmúlt hat évek története, a múlt, a jelen és a jövő. De

most jótanácsokat is teszek melléjük. Íme: tudd, hogy fontos vagy, hogy számítanak rád, hogy dolgoz van az életben. Járj nyitott szemmel és szívvel, hogy megtaláld azt, akivel méltóképpen élheted életed. Legyenek gyermekeid, akiknek továbbadhatod mindazt, amit értéknek tartasz. Szeretném, ha mindig hasznosnak éreznéd magad, hogy hasznára válj másoknak, hogy szolgálj az Urat, aki megbízott a feladattal, és tudd, melletted áll, soha el nem hagy, hogy rábízhatsz magad. **Református iskolában töltötél hat évet. Vidd magaddal ennek az erkölcsi tőkéjét, legyen megtartó erő a mindennapokban. Tarts**

ünnepeket, mikor megállsz, megpihensz, végignézhetsz megtett utadon. Akkor néha gondold vissza öreg alma materedre, lépteid egykor igazító tanáraidra és osztályfőnöködre, aki azóta is jöreménységgel és szeretettel gondolt rád.

"Nem azé, aki akarja, nem is azé, aki fut, hanem a könyörülő Istené"

(Róm 9,16)

Isten áldjon utadon!

Búcsúzik osztályfőnököd:

Szűcsné Bottka Krisztina

12. B osztály

Angol speciális tantervű és általános tantervű

Osztályfőnök: Szűcsné Bottka Krisztina

Ábrám Ágoston

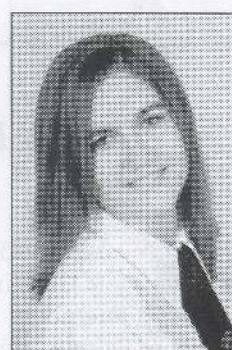
András Csaba

András László

Balajthy András

Bartha Réka

Derecichei Mariann

Fedor Milán

Galán Anita

Hricz Krisztina

Ivancsó Beatrix
Lilla

Kacsó Kinga

Kondrács Fanni

Kovács Martina
Virág

Kvaszta Ferenc

Lénárt Attila

Lévy Ádám

Lipták Judit

Majoros Máté

Marosy Zsuzsanna

Molnár Dalma

Nagy Henrietta

Nagy Zita

Öschsläger Tamás

Papp Márton

Posta Katinka

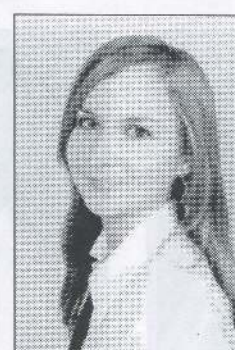
Repka Vanda

Ritzl Judit

Szabó Ildikó

Szűcs Viktória
Zsuzsanna

BÚCSÚSZAVAK - HELYETT A 12.C OSZTÁLYNAK

Kedves Diákjaim!

Még nem tudatosult bennem igazán, hogy elballagtatok, mert viszszaértok érettségi előkészítőre, különböző ügyeket intézni. De amikor az osztálytermetekben, ahol minden rátok emlékeztet, egy másik osztálynak tartottam magyarórát, könnybe lábadt a szemem. Eszembe jutott a szerenádon énekelt dalotok:

*"Húsz év múlva az ifjú vándor megpihen,
de hosszú még az út és közben valamit
tenni kell, elbúcsúznak, holnap már távol
vagyunk,
Húsz év múlva lehet, hogy találkozunk!"*

Majd sorra rám törtek a közösen átélte szép pillanataink, a kezdeti ismerkedéstől a ballagásig. Közben pedig eltelt négy év.

Emlékszem a MÚLTRA: félénkek, bizonytalanok voltatok, egyrészt még élt bennetek a gyermeki tisztaság, önzés nélkül tudtatok szeretni és elfogadni. Ugyanakkor megjelent a lázadó énekek is, egyre inkább kerestétek a mértéket otthon, az iskolában, a baráti társaságban.

Most, négy év után látom a JELENT: a felnőttkor küszöbén álltok,

céltudatosak és határozottak vagytok, és lassan kezditek megérteni, hogy **mi dolgok is van ezen a világon. A család, otthon, iskola, gyülekezet, haza, nemzet fogalmak újabb jelentéstartalommal telnek meg számotokra.** Átéltetek már egy-két csalódást, ezek azonban megerősítettek benneteket abban, hogy még inkább tudjátok értékelni azt a sok jót és szépet, amivel a Teremtő elhalmozott bennünket.

A JÖVŐT, ami húsz év múlva és azt követően vár rátok, csak sejtetem: lehet, hogy lesznek megpróbáltatásaitok, elképzelhető, hogy nem minden úgy fog sikerülni, ahogy elsőre elképzeltétek, de hiszek abban, hogy amit igazán szeretnétek, azt valóra tudjátok váltani! **Minél inkább megdolgoztok álmaitokért, annál értékesebbek lesznek számotokra!** Húsz év múlva, ha találkozunk, bizonyára lesz miről mesélnetek: családról, hivatásról, emberségről...

Ezért most csak azt kívánom Nektek, hogy legyen annyi bátorságotok, hogy nekivágjatok az útnak, álmodjátok a lehetetlent, hogy a leghetségesebbet megvalósítsátok, és legyen Bennetek kellő alázat, hogy értékeljétek és megköszönjétek mindazt, amit Isten adott.

Az úton pedig ne feledjétek a Könyvek Könyve szavait:

*"Légy erős és határozott!
Láss hozzá a munkához!
Ne félj és ne rettegj, mert az Úr,
Az Isten, az én Istenem veled van.
Nem hagy el és nem fordul el tőled."*
(1 Krón 28)

Szeretettel:

Dr.Kóczi Rozália
osztályfőnök

12.C osztály

Történelem speciális tantervű és általános tantervű
Osztályfőnök: Dr. Kóczi Rozália

Ács Krisztina

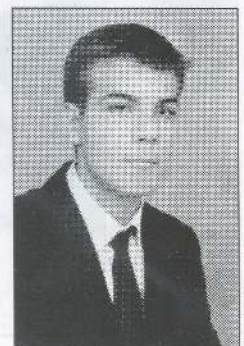
Adorjáni Ildikó

Ambrus Tímea

Bencsik Renáta

Bogdán Ádám

Borbély Anna

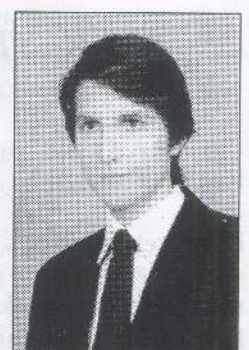
Dargai Dalma

Dezső András

Fekete Fruzsina

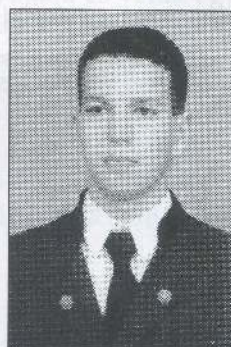
Hornyák Dávid

Kékedi Izabella

Kékedi Viktor

Koncsol Krisztián

Kovács Helga

Majoros Judit

Nagy Anita

Nemes Éva

Páll László

Plank Teodóra
Éva

Puskás Imola

Rigó Máté Adrián

Szintai Marianna

Tóth Attila

Uher Ágnes

Várfalvi Viktória

SZERETETBEN ÖSSZEFORRVA EGY KÖZÖS TEST TAGJAI... (395. DICSÉRET)

Kedves Ballagók!

Elérkezett az az óra, amit oly régen vártok. Az utolsó. Az utolsó osztályfőnöki óra, amikor még mondhatok nektek valamit, valamit, ami összefoglalja az elmúlt négy évet vagy ami előremutat. Talán egy kicsit ezt is, azt is.

Nézzünk először vissza. Négy évvel ezelőtt ismertelek meg benneteket és töltöttünk el néhány napot az éretlen táborban. Elég volt a neveteket megtanulni, a megismerésre talán a négy év sem volt elég. Sok helyről jöttetek és nagyon sokfélék vagytok. Ezért gondoltam arra, hogy összefoglalásként a következő igazságot választom:

"A kegyelmi ajándékokban pedig különbség van, de ugyanaz a Lélek.

A szolgálatokban is különbség van, de ugyanaz az Úr.

És különbség van a cselekedetekben is, de ugyanaz az Isten, a ki cselekszi mindezt mindenkiben.

Mert amiképpen a test egy és sok tagja van, az egy testnek tagjai pedig noha sokan vannak, mind egy test..."

(1. Kor. 12, 4-6., 12)

Sok problémát szült az elmúlt négy év alatt, hogy nem tudtatok egyformán gondolkodni, egyformán tanulni. Ezt nem volt számotokra egyértelműen pozitív élmény. Én úgy gondolom, hogy az lenne a baj, ha mindenki egyforma lenne. Egy emberi testnek is a különböző funkciókkal ellátott tagjai jól működő egészet képeznek. Ti is különböző ajándékokat kaptatok Istentől, amelyeket jól-rosszul használtok ki. Van közöttetek, aki jól tanul, mások örök vidámságukról, jókedvükről híresek. Elismerésre méltó az a munka, amit az osztálypénztáros sokszor hálátlan feladatának ellátása jelentett, vagy az a bátorság, amivel egy lány nagyon sok látványos produkció után odaáll a nagykö-

zönség elé, hogy táncával bűvölje el azt. Néhányan versmondásban jeleskedtek, valaki énekhangjával tűnt ki vagy zenei kísérettel gazdagította az adventi gyülekezeti látogatások programját. Mások társaikat segítették a tanulásban. Ez az önzetlenség a segítőkészség lelki ajándéka. Néhányan a szervezőmunkában jeleskedtek, ennek köszönhető az egyik legsikeresebb Lévay-klub és a

mit abba a tarisznyába, amit most magatokkal visztek nem tárgyasult formában, hanem emlékek formájában, amelyek gazdagítottak, gyarapítottak benneteket.

Változtatok is természetesen. Többnyire jó irányban, de akadtak olyanok is, akik Isten ajándékait, a talentumokat két kézzel pazarolták, szétszórták. Velük kapcsolatban azt szeretném elmondani,

diákigazgató-választáson elért második helyezést. Természetesen az apró-cseprő munkák elvégzésére, a hálátlan feladatokra is kellett ember, akik nem zúgolódtak, hanem tették a dolgukat, amit éppen a feladat jellege megkövetelt.

Talán észre sem vettétek, hogyan alakult ki az a közösség, amiben most mindenkinek megvan a helye és mindenki végzi a dolgát. Nincs olyan gyerek, (ez talán nem is jó szó), nincs olyan fiatalember és ifjú hölgy az osztályban, aki a gimnáziumi évek alatt ne tett volna be vala-

hogy Istennek hatalmában van megcselekedni, ami itt nekünk, a Lévay közösségének, tanároknak nem sikerült, mégpedig azt, hogy képességeiket a későbbiekben bontakoztassák ki önmaguk és azon közösségek javára, amelyeknek a jövőben lesznek a tagjai. *"Mert az Isten az, aki munkálja benneteket mind az akarást, mind a munkálást jókedvűből..."*

(Filippi 2. 13.)

A család, az általános iskolai valamint a gimnáziumi közösség után vár rátok az ÉLET, ahol csak akkor

fogjátok magatokat boldognak és felszabadultnak érezni, ha befogadnak és elfogadnak Titeket. Egyetem, főiskola, munkahelyi közösségek, falvak, városok lakóközösségei és nem utolsósorban magyar nemzetünk nagy családja vár benneteket, hogy fiatalos frissességetekkel, energiátokkal gazdagítsátok és építsétek őket. Ezek közül csak egyet szeretnék kiemelni és kérni benneteket arra, hogy erre a közösségre kiemelt figyelmet fordítsatok. Visszanyúlva még egy kicsit az emlékekhez, el kell mondanom, milyen nagy örömemre szolgált három év-

vel ezelőtt a kárpátaljai osztálykirándulás, annak is az a része, amikor elindultunk vissza és néhányan azt kérdeztétek, hogy mikor jövünk megint, mert olyan jó volt itt. Szeretettel fogadtátok a kárpátaljai és erdélyi cserediákokat és közösségi programok keretében ismertettétek meg velük Miskolcot és környékét. Ezt utólag is köszönöm és arra kérek benneteket, ne felejtsetek el, hogy Magyarország határain túl is élnek magyarok, akikre oda lehet és kell figyelni, testvéri módon segítséget nyújtani és velük együtt életben tartani, felvirágoztatni magyar

nemzetünket. Ehhez kívánok nektek erőt, kitartást, amely erő csak az Isten szerint való szeretetből fakadhat, ahogy az Pál apostolnak a Korintusbeliekhez írott első levelének 13. részében, annak is a 13. versében írva van:

"Most azért megmarad a hit, remény, szeretet, e három között pedig legnagyobb a szeretet."

ÁLDÁS, BÉKESSÉG!

Szeretettel:

Dóka Erzsébet
osztályfőnök

12. D osztály

Informatika és természettudományos tantervű

Osztályfőnök: Dóka Erzsébet

Bakos Barbara

Bodnár Zsuzsa

Bogdán Szilvia

Csontos Tamás

Döme Boglárka

Gál Kata

Gregóczki Gergő

Gyulai Tamás

Kapczy Attila

Madarász Gábor

Madarász Nándor

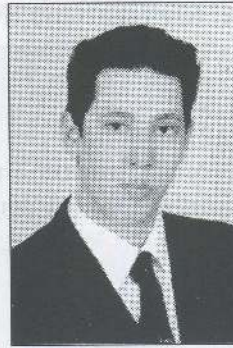
Marcisin Ivett

Martin Ádám

Mester Gábor
József

Miskolczy József

Nagy Sándor

Posgai Beáta

Simon Ákos

Szabó István

Sztrik Adriána

Tóth Barbara

Zöld Magor

BÚCSÚ A TÓTH PÁL DIÁKOTTHONTÓL

ELBOCSÁTÓ SZÉP ÜZENET

Kedves Ballagó Diákok!

Ma életetek egyik komoly válaszútjához érkeztek. Lassan véget ér az út, amelyen eddig közösen jártunk. Nem tudjuk még, mit hoz a jövő és kivel, mikor és milyen körülmények között találkozhattok.

Annál többet tudunk azonban az elmúlt 4 illetve 6 évekről. Nagyon sokat változtatok. Ezáltal mi, alsóbb évesek is sokat formálódtunk. A veletek való együttélés sok mindenre megtanított bennünket. Gyermekként kerültetek ide, s most érett felnőttként távoztok. Az elsős szívatás mindenkiben "mély nyomot" hagyott. Sok emléketek fűződik hozzá, s idén már ti tornáztattátok a fiatalabbik nemzedéket. Ez már sokkal kellemesebb érzés volt. Az elsős bemutatkozást túléltétek, s elkezdtétek a saját utatokat járni itt a kollégiumban. Mindenkinek más-más baráti társasága alakult ki az évek alatt. Ezek a barátságok mélyültek el a közösségi hétvégéken, a Lévyaklubokon és egyéb programokon. "Azok a jó közösségi hétvégék!"

Hányszor hallottuk ezt tőletek, amikor inkább hazamentetek volna, minthogy itt töltsétek a drága szabadidőt. Azért valljuk be őszintén, voltak igazán jó hétvégék. Amikor zenés-táncos összejöveteleket is szervezhettünk, velünk örültetek, nevettek, amikor pedig egy-egy unalmasabb előadáson kellett részt vennünk, együtt morcoskodtunk azokra, akik ilyen programokat találtak nekünk. Szóval voltak jó és kevésbé jó idők. Olykor konfliktushelyzetbe kerültünk, ami után a kibékülések olyan édesek voltak! A kollégiumon belül a barátságok mellett nagy szerelmek is szövődtek. Néhányatokat, reméljük, ez végig is kísér majd a jövőben. A szo-

baközösség, a csoporttársak sokat segítettek nektek. Év elején kíváncsian érkeztek vissza: vajon kikkel kell eltöltenetek az elkövetkező évet? Aztán ezekkel a szobatársakkal vártátok a mikulást, a karácsonyt és legjobban a tanév végét. Tapasztalataink közössé váltak. Közös történetet írtunk, ami csak a miénk. Megírtuk tanulással, sok-sok

"Legtöbb ember egy életet tölt el azzal, hogy módszeresen, izzadva, szorgalmasan és emyedetlenül készül a boldogságra. Terveket dolgoznak ki, hogy boldogok legyenek, utaznak és munkálkodnak e célból, gyűjtik a boldogság kellékeit, a hangya szorgalmával és a tigris ragadozó mohóságával. S mikor eltelt az élet, megtudják, hogy nem

küszködéssel, csalódással és szívbeli örömmel, ragyogó sikerekkel, s hála Istennek, nemegyszer humorral. Eközben átéltük: együtt élni nem mindig könnyű, de érdemes. A történet közös, de mindannyian máshogy olvassuk. Sajnos a múlt már véget ért. Akárhogy is van, a történet kész. Új történetbe kezdtek bele, új szereplőkkel, új távlatokkal, új lehetőségekkel. A mi közös történetünk azonban megmarad, és alapot ad a jövőhöz. A jövő abból épül fel, amit ma megteszünk, amit ma megálmodunk, eltervezünk. Minden ember célja, hogy megtalálja a maga helyét a világban. **Márai Sándor Füveskönyvében** a boldogság kereséséről egy helyen ezt írja:

elég megszerezni a boldogság összes kellékeit. Boldognak is kell lenni közben. S erről megfeledkeziünk." Ne gondolatok rendkívüli dolgokra. Számos feladat vár rátok most, hogy kiléptek a kollégium falai közül. A kérdés azonban az: boldogok tudtok-e lenni közben?

Kívánom nektek, hogy vegyétek birtokotokba a jövőt, és találjátok meg a mában, a mindennapi feladatban és a szeretetben a boldogságot. Legfőképpen pedig ne feledjétek el minket, mert mi soha nem fogunk feledni titeket.

Áldás békességgel, sziasztok!

Tamás Enikő

11.d

Sepertünk eleget, seperjen már más is...

A hagyomány szerint a Tóth Pál Diákotthon végzős diákjai a ballagás napján tréfásan gondolnak vissza a szobák takarítására, erre a kevésbé kedvelt "műveletre".

A seprűt átadók mondókája:

*Cirkunk, cirkunk, édes cirkunk!
Seprünk, seprünk, édes cirkunk!
Itt az idő, el kell válnunk.
Te itt maradsz, seperhetsz még
Lesz itt mindig elég szemét.
Tudod, mi most már elmegyünk,
Ezután majd máshol seprünk.
De nem hagyunk ám magadra,
Rábízunk az utódokra!
Nyüsstöljétek tovább egymást,
Itt a seprű fogjátok hát!*

A seprűt átvevők modókája

*Frigyre lépek veled, ha akarom, ha nem,
Az általad vert port ezután én nyelem.
Te ölelsz magadhoz, járjuk majd a csárdást
A lábunk hasonlít, mind a kettő csámpás!
Falra mászom veled, s leverjük a pókot.
Tanáraitól majd ezért kapok bókot.
Círok szakállaladdal keltem az alvókat,
Hónuk alá nyúlok, hogy csiklandozzanak.*

*Felborzolom veled méla kedélyüket,
Mely a tanulástól jól leülepedett.
Most hogy átvettelek, fogadalmat teszek
Kisöpröm veled az összes szemetet!
Ha mégis maradna-hisz emberek vagyunk-
Takarító néni ügyis segít rajtunk!*

Búcsú a konyhai dolgozóktól és a takarító néniktől

Köszönjük a finom ételeket.

Köszönjük a ragyogó tisztaságot és az éber portai szolgálatot.

Isten veletek, szobatársaink, barátaink és nevelőtanáraink!

Tisztelt Igazgató Úr, tisztelt Zoli bácsi, nevelőtanáraink, kedves diáktársak!

Elérkezett az idő, búcsúznunk kell. Nehéz most itt állni, hisz "Lehet, hogy gyenge még a hangunk/ Lehet, hogy léptünk még bizonytalan,/ De indulunk a szépet, jót akarjuk,/ Érezzük, hogy hitünknek szárnya van." (Juhász Gyula) A diákpresbitérium volt elnökeként búcsúzom a 12. évfolyamos tanulóknévében a Tóth Pál Diákothontól. A kollégium falai között eltöltött 4, 6 illetve 8 év úgy gondolom mindannyiunk életében meghatározó időszak volt... és lesz, amíg élünk, mert a néhány év élményeit, tapasztalatait nem felejtjük el. S ha az élet megpróbáltatások elé állít, hiszem, hogy hasznosítani tudjuk az itt kapott nevelést. Jellemünk formálódott, csiszolódott, ezért leginkább tanárainknak lehetünk hálásak. Be kell ismernünk, néha nem értettünk egyet a szabályokkal, nem láttuk az értelmét. Úgy éreztük, a korlátok ellenünk s nem értünk születtek. Tévedtünk. Annyi mindent kaptunk, rengeteg élménnyel lettünk gazdagabbak: kirándulások, mozizások, teaházak, zenés-táncos összejövetel... a bennmaradós hétvégék. Hogyan fejezhetnénk ki hálánkat? Ta-

lán a legjobb, ha a legegyszerűbb formáját választom: tiszta szívből köszönöm. Köszönöm Zoli bácsinak, Sípos tanár úrnak, hogy annyi energiával és lelkesedéssel vezeti a Diákpresbitérium tevékenységét. Kívánom, hogy a következő években a diákok legalább annyira odaszántak legyenek, mint mi voltunk. Köszönöm Parajos tanár úrnak a fociedzéseket, az éjszakai nevelőtanárok (Balla tanárnő és Simon tanár úr) türelmét. Köszönöm Marika néni a Kösöntyű együttesért hozott áldozatait. Boda tanár úrnak a fotószakkört, Kardos tanárnőnek a házibajnokságokat, illetve Julika néni az iskolaújság szerkesztését.

Csanálossi tanár úrnak az emlékeztetés honismereti vetélkedőket, melyekből rengeteget tanulhattunk. Ági néni a kedves mosolyát és a színházlátogatások szervezését. Amikor elszakadtunk otthonról, mintha csak tegnap történt volna, emlékszem, szüleink könnyes szemmel hagytak itt s bíztak rá minket nevelőtanárainkra, akik talán kijelenthetem ma legközelebb állnak szívünkhöz. Akkor idegennek tüntek azok az emberek, akikre most szinte családtagként gondolunk. Furesza helyzet, mert most mi fogjuk itt hagyni ugyanúgy könnyes szemmel a szívünkhöz nőtt em-

bereket és épületet. El kell válnunk szobatársaktól, barátoktól, tanároktól... a jól megismert arcoktól és ez nemcsak egy nyári szünet... nekünk ide már nem lesz több beköltözés. Drága búcsúzó diáktársaim! *„Nincsen szebb kora az emberiségnek, mint az ifjúság évei. Azon láncok, melyek akkor köttettek, nem szakadnak el örökké, mert nem a világban kerestünk még! akkor barátokat, hanem a barátainkban leltünk fel az egész világot.”*

(Kölcsey Ferenc)

Kölcsey idézete örök igazságot rejt magában. A kezdeti felszínes kapcsolatokról mély barátságok szövődtek, s szövődnek az elválás pillanatáig. Onnantól nekünk kell megőriznünk s tovább ápolnunk, még ha messze is vet a sors minket barátainktól. Kitartottunk egymás mellett, mindig segítettük egymást. Élettársai lettünk a másoknak. Ismerjük egymás arckifejezéseit, viselkedését, a szokásokat átvesszük egymástól. Remélem, ezek a kapcsolatok nem szűnnek meg, az akadályok csak tovább erősítik az igaz barátságokat. Ne szomorkodjunk most! Előre nézzünk! Kívánom Nektek, kedves évfolyamtársaim, hogy álmaitokat megvalósítsátok, és helyeteket megtaláljátok az életben. Sok sikert mindenkinek az érettségéhez!

Majoros Judit
12.C

12. A osztály
Osztályfőnök: Tolnai Zoltánné

12. B osztály
Osztályfőnök: Szilágyiné Major Judit

12. C osztály
Osztályfőnök: Molnár Csaba

12. D osztály
Osztályfőnök: Kormány Attila

Pro Exelentia
Lévay Kiválósági Díjban részesültek

Pro Scola
Lévay Kiválósági Díjban részesültek

Felelős szerkesztő: Kardos Katalin   Korrekció: Gellértné Oláh Júlia
Számítógépes munkatárs: Antal Eszter, Gál Péter, Tarjáni Gábor   Fotók: Boda József, Havasi Máté, Sándor Balázs
Felelős kiadó: Ábrám Tibor igazgató
Készítette: Német Nyomda Kft., Miskolc, Baross Gábor. u. 17.
Szerkesztőség: Lévay József Református Gimnázium, Miskolc, Kálvin János u. 2.